

Kultur / **Bøger**

Uindfriede drømme

ANMELDELSE / 01.10.15

Johan Davidsens debut er en samling trendy tekster, der gerne vil være punkterende humoristiske, og gerne vil skrive med på den amerikanske Alt. Lit-bevægelse. I begge tilfælde lykkes det kun halvt. Men det gør ikke så meget

Victor Boy Lindholm

Der er ingen vej udenom humoren i Johan Davidsens *Jeg kan ikke hjælpe dig med dine problemer*. Det er en prikkende stemme, der hvisker små spydigheder ud gennem et sødt smil. Stemmen vil gerne være henslængt og cool, stemmen vil gerne imponere på en måde, der kun lige gør sig bemærket, men stemmen vil først og fremmest have noget at leve op til, den vil bekræftes i at livet er det her underlige

foran den. Teksterne indledes af et citat fra TV-serien *Mad-Men* af Dr. Faye Miller: »*In a nutshell, it all comes down to what I want versus what's expected of me.*« Jeg vil argumentere for, at teksterne står og veksler mellem denne position, at den sorg, der findes i bogen, er skabt af det evige paradoks mellem, hvad man vil have, og hvad andre kræver af én.

Det jeg'et vil have, er et meningsfyldt forhold. Med en punktromans korttekster udfoldes et narrativ mellem jeg'et og et kvindeligt du. Jeg'et vil gå i biografen, det vil have sex og gå til spændende fester sammen, men det ender på en måde altid galt. Her er humoren tilstede, her virker den:

»Vi har aftalt, at vi skal i biografen og se den sørgelige film *Beautiful* med Javier Bardem i hovedrollen. Jeg er kommet til at bestille biografens bagerste sæder. Der der er dobbelte og tiltænkt forelskede par. Men når det kommer til stykket, vil du ikke med i biografen. Fordi du er ked af det. Jeg går ind og ser filmen alene. Det bliver jeg ked af. Det vil jeg gemme og fortælle dig senere for at gøre dig ked af det.«

Det er jo ikke grinagtighed i traditionel forstand, det er en slags sarkastisk poseren, man sagtens kan nikke genkendende til. Denne komiske bitterhed, der rammes præcist hos Davidsen. Man har forberedt sig, valgt denne perfekte film, om manden, der kan se sin egen død, det bliver aflyst, og man ved, at bekymringerne er latterlige. Men man gemmer det, viser det frem og man afslører sig selv som et sørgeligt menneske, der ikke lever op til, hvad man vil have og vil være. På denne måde er mange af teksterne gode, skarptskårne, og benspændet om ikke at overstige en sides længde, fungerer i mange tilfælde til at skabe præcision. Som i den sitrende opgivende linje mod slutningen af bogen: »Du har lært mig, at mit hjerte ældes.« Der er stort potentiale gemt i sådan en lille stjerne af en sætning.

Desværre skæmmes en række af teksterne af en ambition om at skulle skrive sig ind i en bestemt tradition, der på alle måder kræver, at man kan skærpe hver eneste tekst. I visse tilfælde kører Davidsen i tomgang, og det er især når han forsøger at leve op til, hvad jeg antager er litterære forbilleder, som Tao Lin, Elaine Kennedy, Steve Roggenbuck og Mira Gonzalez, at det går galt. Alle fire nævnte forfattere, formår i deres bedste tekster, at skrive det lidende og stenede helt til kanten, uden det bliver ren poseren. Det er desværre ikke altid tilfældet hos Davidsen: »Jeg overvejer at begå selvmord. Ikke i virkeligheden. Bare ligesom når man overvejer at slå op med en kæreste efter et skænderi, fordi man ikke kan overskue konsekvenserne længere. Det er den nemme løsning.«

Tekster som disse sniger sig ind imellem en struktur, der lever på at være næsten perfekt balanceret mellem følelseløshed og stenethed. Udsvingene som selvmordstanker, virker påtagede, og passer umiddelbart ikke ind i Davidsens univers. Man kan naturligvis læse det som en overdrivelse af følelserne, der skal fremme en specifik fornemmelse af total disillusion, men jeg mener blot, at Davidsen lykkes langt bedre, når han er mere sig selv. Rolig, stenet, opgivende, men stadig erkendende, som mod slutningen, hvor han hos en terapeut, får følgende velmenende men også noget arketyperiske velfærdsråd:

»Han siger, at det i min situation ikke er specielt fornuftigt at foretage for mange krumspring, det er så let

at hive tæppet væk under sig selv. Hvis du har en kæreste, og selvom det ikke går vildt godt, så behold hende. Hvis du har et job, også selvom det ikke går vildt godt, så behold det. Du skal tids nok miste fodfæste her tilværelsen.« Det er en næsten gammelklog stemme, der træder ind i teksten, det klæder bogen enormt godt.

Jeg kan ikke hjælpe dig med dine problemer er ingen konklusion på et forhold, den er mere et godt råd, fra en rodet tid, hvor man kan forvente meget, og miste mere. Davidsen debut er en smule ujævn, men det gør ikke så meget, når man kan konkludere så nøgternt: »Jeg troede, jeg ville mere end det her.« Davidsen føles som en generations stemme af uindfrie drømme fra 00'erne og den første halvdel af 10'erne. Måske er han det. Måske er han ikke.

FAKTA

Jeg kan ikke hjælpe dig
med dine problemer

Johan Davidsen

Gyldendal

136 sider, 179,95kr